

(änat.) Muskel, som går ifrån öfre och nedre käken till munvinkeln.

TRUMPETMYNNING, f. 2. 1) Mynning på en trumpet. — 2) Gevärsmynning, som liknar den på trumpeter.

TRUMPETPIPA, f. 1. Orgelpipa, hvarmed härmas ljudet af trumpet, basun, oboe, fagott m. fl. dylika instrumenter.

TRUMPETREGISTER, n. 5. Register i orgverk, hvars toner likna trumpetens.

TRUMPETSNACKA, f. 1. Se *Valdhorns-snacka*.

TRUMPETSNORE, n. 4. Snöre på en trumpet.

TRUMPETSTEK, n. 5. (skepp.) Ett slags stek, hvilket brukas att förkorta ett tåg.

TRUMPETSTYCKE, n. 4. Musikstycke för trumpet.

TRUMPETSTÄMMA, f. 1. 1) Se *Trumpetregister*. — 2) Stämman för trumpet (i en symfoni o. d.).

TRUMPETTOFS, m. 2. Tofs till prydnad på en trumpet.

TRUMPINNE, m. 2. pl. — *pinnar*. Svarfvad pinne, hvarmed slås på trumma.

TRUMPNA, v. n. 1. Blifva trumpen.

TRUMREM, f. 2. pl. — *remmar*. Vid en trumma fästad rem, hvarmed trumslagaren bär henne framför sig.

TRUMSJUKA, f. 1. Ett slags sjukdom, då underlivet är uppdrifvet af väder, hvarvid bukskinnet ofta är så spändt, att det ger ett ljud ifrån sig, likt det som höres, då man rör vid en trumma.

TRUMSKINN, n. 5. Skinn, som brukas till öfverdrag på trummor och pukor.

TRUMSLAGARE, m. 5. En, som slår på trumma.

TRUMSTAKE, m. 2. pl. — *stakar*. (sjöt.) En liten stång eller stake, utan tackling.

TRUPP, m. 3. ell. **TROPP**, m. 2. 1) Skock af vissa vilda djur, som tåga tillsammans. *En t. af vargar, vildoxar, elefanter*. — 2) Samlad skara af folk, som hafva samma yrke, handverk, arbete. *En t. af krigsfolk, af sjömän, af arbetare. En t. musikanter. En t. af skådespelare, af röfvere*. Bildar sammansättningen Teatertrupp. — 3) Säges särskilt om en större eller mindre skara af krigsfolk med befäl. *En t. af fotfolk, af kavalleri. Sluta t-en*, se *Sluta*. — Betyder i sing. äfv. gemenskapen af en trupp, i motsats till befälet. Man säger sålunda: *Befäl och t.* — *Trupper*, trupp'r, ell. *Troppar*, pl. Brukas om krigsfolk af alla slags vapen, såsom något helt, bestående af flera delar, ofta i samma mening som: Armé, här, t. ex.: *Låta t-er inrycka i ett land. T-na äro otillräckliga att försvara landet, provinsen, fästningen*. Bildar sammansättningarna: Linie-, Hus-, Fält-, Garnisons-, Reservtrupper.

TRUPPVIS ell. **TROPPVIS**, adv. Fördelade, spridda i trupper. *Marschera, gå t. Lågra t.*

TRUT, m. 2. (ursprungl.: Lång nos) 1) Säges i lägre språket för Mun, ansigte. *Slå en på t-en. Ett slag på t-en. Stor i t-en*, stortalig. — 2) Benämning på en afdelning af Måseslägtet. Arter deraf äro: Gråtrut, Hvit-trut och Hafstrut.

TRUTHUGGARE, m. 5. (pop.) Slag på truten, munfisk.

TRUTLAF, m. 2. pl. — *lafvar*. Lafsläktet *Thelotrema*.

TRY, n. sing. Örtsläktet *Lonicera*.

TRY, (gam.) se *Tre*.

TRYCK, n. sing. 1) Tryckning. *Luftens t. Ångors t. Fasta kroppars t.*, deras vigt. — 2) Böckers tryckning. *Lemma en skrift till, på t-et*, för att tryckas. *Lägga under t-et*, låta trycka. *Ge ut på ell. af t-et*, låta trycka och utlemna i bokhandeln eller utdela. *Komma ut af t-et*, blifva tryckt och utlemnas i bokhandeln eller utdelas. — 3) Tryckning på tyger. — 4) Hvad som blifvit tryckt. Säges så väl i fråga om böcker som tyger. *Rent, vackert t.*

TRYCKA, v. a. o. n. 2. 1) Med mer eller mindre styrka föra ett föremål intill ett annat eller omsluta något. *Han t-kte henne till sitt bröst. T. ens hand, t. handen på någon. T. fast, fästa genom tryckning. T. af, ihöp, i'n, se Astrycka, Hoptrycka, &c. T. på, hårdt trycka; äfv. trycka hårdare. T. till, åt, se Tilltrycka. T. úr, se Urtrycka.* — 2) Med mer eller mindre styrka tynga på, drifva, skjuta ned, upp ell. fram. *Han t-te med handen på bolstern. T. hatten djupt ned i ansigtet. T. på en fjäder. T. af ett gevär ell. blott t. af, nedfälla hanen emot stålet eller knallhatten. T. ned, se Nedtrycka. T. undan, genom tryckning drifva undan. T. úpp, genom tryckning uppdrifva, uppskjuta.* — 3) Genom tryckning fästa. *T. klistradt papper på väggen.* — 4) a) Genom färgad eller svärtad forms tryckning i press emot ett föremål (tyg, papper, o. s. v.), derpå frambringa tecken, bilder, figurer, bokstäfver, o. s. v. *T. tyger. T. kallun. T. på papper, på tyg. T. ett ark. T. böcker*, genom sådan tryckning frambringa ett mångdubb-ladt antal exemplar af en skrift, hvilka sedan häftas eller bindas. *Låta t. ett verk*, på detta sätt mångfaldiga det. *T. af, se Astrycka, bem. 4. T. efter, se Eftertrycka. T. om, se Omtrycka. T. väl út* (en bokstaf, en figur), trycka så, att det tryckta blir klart och redigt. — b) Sätta ett sigill, en stamp på en yta och hårdt tynga på med handen, för att åstadkomma aftryck deraf. *T. sitt sigill på ett bref.* — 5) Säges om den verkan, som en kropp genom sin tyngd utöfvar på en annan, på hvilken den hvilat; äfv. om den, som en spänstig kropp utöfvar på en annan genom sin utvidgningskraft. *Den tunga korg, han bar på hufvudet, t-kte honom. Tyngden t-ker. Luftmassan t-ker. Fjädern t-ker för löst. T. ned, se Nedtrycka.* — 6) Tränga. *Rocken t-ker mig öfver bröstet, öfver axlarna.* — 7) Förorsaka en känsla liksom af något tryckande. I denna mening helst impersonelt. *Det t-ker mig öfver bröstet.* — 8) (fig.) Besvärta, tynga, plåga. *Nöden t-ker honom. T. folket med betungande skatter.* — *T. sig, v. r. 1) Tränga sig. T. sig tätt intill väggen.* — 2) (jäg.) Säges om haren, då han, i stället att springa undan, söker gömma sig. — *T. säges äfv. neutralt om fåglar, då de lägga sig ned emot marken, för att gömma sig.* — *T. nde*, part. akt. Brukas nästan adjektivt i betydelsen af: Besvärande, plågande. *T. nöd, falligdom. T. behof.* — *Tryckt*, part. pass. *T. skrift. Låsa t.*, något som är tryckt. *T. tyg.* — Brukas äfv. adjektivt i samma mening som: Betryckt, nedslagen. — *Tryckande*, n. 4.

TRYCKKARE, m. 5. 1) Konstförvandt, som förrättar själva tryckningen på ett boktryckeri. — 2) Fabriksarbetare, som trycker tyger. — 3) Se *Trycke*. — 4) (skepp.) Hvarje af de träknän, som på utsidan stötta kranbalkarna. — 5) En elastisk bjelke, anbragt öfver hammaren i ett hammarverk, för att nedtrycka honom.